

Evra

– Ahmet Erbey · 21 Şubat 2012

Dikersem göğşe başımı
Yedi katı arş-ın yedi katı nefes gibi gelir bana
Çılgılık çılgılığa arsız sevişmelerim, zamanla,
Unutmak istesem.
Neysel boşver gitsin.
Süregelsin bu yalnızlık hengamesi... Kelimeler yokluğunda can çekişiyor,
Özneleri gizli, yüklemeleri kayıp.
Kızıl bir kıyamette sancıları vuruyor yüreğime
Üşüyor tedirgin düşlerim...

Şimdi hangi kaldırıma vursam kendimi
Hangi şiirde dokunsam yokluğuna
içim içime sığmıyor,
Sığamıyorum bu hayata Evra...

Evra,
Kopmuş kıyametim gibisin...

Dirilmek mi yeniden küllerimden nafîle!
Kopardın hayat bağlarımı.
Sahra gibiyim kurak ve ıssız
Çatlamış elleri yüreğimin
Tuzla buz olmuşum.

Doğru ya gitmiştin Evra
Bak yine aldanmışım
Yine kendi kendimle konuşuyor -muşum
Varmışın gibi,
Bu akşam yüreğime öyle işledin ki
Tutamadım ucunda döküldü kalemin siteimleri
Ne zaman hüznünle buluşsam
Hüznü yakarım dudak uçlarımda
Birazda deliyimdir.
Her insanda vardır derdin ya
Delilik bende çoğaldı son zamanlar Evra...

Hani tamam bu son
Yazmayacağım diyorum
Düşüyor cemalin kirpik uçlarıma
Kokunu savuruyor rüzgar parmak uçlarıma
Engel olamıyorum.
Ah!Evra deli yüreğimi bilirsin
Sana serenatlar sunmayı aklımdan geçiriyor varmışsın gibi...
Mutluluğun resmini çiz derdin ya
Ben ancak sancılarımı yazabiliyorum Evra...

Bakma öyle korkuyorum gece misali gözlerinden
Yine gideceksin biliyorum
Sahi niye geldin ki?
Yanmaya alışmıştım cümlelerin manalarında
Bak görüyor musun?
Dolu dolu oldu gözlerim Evra...

Bak yine gittin, yine kandırdın beni.
Bak becerekli değilim.
Hani unutursun
Unutmak kolay demiştin ya!
Yine başaramadım
Ben unutmak konusunda beceriksiz mişim be Evra...
Git sen; ben yalnızlığın dilinden konuşmayı da bilirim...